

Helsingissä 16/vii 96.

Kultani, lintuni!

Jo visersti mulle lintuseni — kiitos, kiitos! Ehti jo ruveta lentumaan yksinäiseltä, kun ei tus tulla, armas ääni niin pitkään aikaan kuulunut. Vaan mitäs siitä — ei tus irrymys niin varallinen ollut... Pää-asi on, että pikku kultu on iloinen ja oikein-afatteleva.

Niin — heti kun lue kirjesi Gerdalle, olin aivan samaa mieltä kuin sinä. Niti kalpea ja heikko! ... Tietysti vänen täytyy maalle keräämiään voimia, se on aivan välttämätöntä. Osoathan sinä hoitaa liikettä selvä aikaa... ja meidän matkamme, se jää elokuuhun. Tajon hauskempi silloin tavata, kun Niti on reipas... Hän ruukka on niin

paajan kärsinyt meidän tahtomme... Koko
me kirjitti olen häneltä viime aikoina saa-
nut.

Sigrid oli täällä kaupungissa pari päivää.
Seurasin mukana, kun Gerda palasi maalta. Ho-
vi hyvä vaikutuksen hän nyt on tehnyt
minun. Olen onnitellut häntä kirjotellen.
Tahtoisin vielä puhua hänen kanssaan „asis-
ainan selviksi”. Parempi onkin ehkä suullis-
esti jutella... Katsellessani häntä silmiin,
tuntui minusta, kuin hänessä nyt oastaisi
ikuinen elämä. Hän on muuttanut. Jospa
se kestäisi! Jos hänen päättänsä tulee heik-
kous, niin teevätköön meihin. Sitke kor-
joitkikin Gerdalle: „Sitke osaa niin lohduttaa”.

Eikös totta, kultani? Jos Sigrid olisi nur-
jalla mielin meitä katsellut — eikö se
olisi painanut sydämiämme? ... Kyllähän
Sinä sen tiesit... Nyt hän tulee hyväksi,
hyväksi „tädiäsi” meidän lapsillemme...

Uusi maa.

Tähtini ohessa sulla on täällä Secur-
 kuvitus. Se on vanha, vanha Teuma, vai-
 kei se minun päätämäni jostain esiroukui-
 viime viikolla... Ruokii kyyhkyä...
 Ensin heitin leivän murusia ja hernei-
 ta ikkunastani ulos ja hauskua oli
 katsella, kuinka ne hirmuisella kädellä
 nouskivat niitä suuhunsa... Sitten ne
 ovat tulleet lutummiksi. Kyllä niitä
 kymmenen kymminkin tunnen. Ja ne
 tuntevat minua. Kun avaan ikkunan,
 ne lentävät laudalle, kaveleivat ja kate-
 levat ja pikkunen puhuvat — pl — pl —
 Jopa ojennan käteni — ja nytkös on tu-
 gos. Silmänräpäyksessä hermeet ovat
 loppuneet.... Vaan ei-pä siinä kylläin.
 Pölvuni lentivät käsivarsille istumaan,
 astuskeleivat pöydälleni, juurongille —
 tulevat syliin kun istun j. n. e. Tietysti
 sulla täytyy olla ruokaa. On seatiän
 joku antanut päijät ilmaankin...
 Pikkukissa tahtoi mielellään istua
 vieressä, mutta se kaunetaan jähkellä

Pölvun toiminta - Alkuperä - Alkuperä on nyt kostonmäärä ja vääryyden hyönteis

lisesti ulos.

Lapsellista iloa, se on juuri ihmisen
todellinen elämä. Sillä siinä on niin paljon
hyöntejä... Turmeltunut ei voi sitä
tuntea... Oi Maijani, sentähden elä.
mämme tutkoon iloisiksi, onnellisiksi
ei valheen, ei turkunkseen, ei ylellisyy-
den turmelomaksi.

Siiu, niiu, toluutta ja avomielisyyttä
ja rakkautta, rakkautta

Oi armaani, kirjoita Sini nyt taas
mulle noita iloisia, reippaita, uskollis-
sia kirjeitä. Kerro kaikki mitkä sulle
tapahtuu, pienimmätkin. Kaikki on
huvittoa. Etkä koskaan ole leullut, et-
tä olisit kuivettunut professori? Uih!
Lapsiähan olemme — ja sentähden viisut.
Ooi, minun Maijani, kuinka on suu
rakastan. Ja nyt kuu sen saan tehdä ai-
van arparsti. . . Ole tuhannesti terve
ditty ja sano tuhannet terveiset äidille
Pekalle.

Koska sulle kirjeen saan?

Sappi on myös
Hidien
Lapsuus on
Vainuun onni.
Hyvää laulu
minun
Kirjeen
Sitten!